ЦВІТІВ Весняна роса — то сльози цвітів.

Коли в старину забив їм воріг їх матір, царівну-русалку, тоді віддзвонили вони своїми чашами-дзвінками похоронну, жалібну пісню, заплакали ревними сльозами й присягли ніколи не забувати своєї дорогої пістунки.

Звичайно як сирітки. Куди їм метатись!?

Вони вірні своїй присязі: все святкують це сумне свято, все у них кануть сльози.

Сльози — то одинокий цілющий лік на їх пекучий біль.

Вбивник їх матері, земний цар Змій, упивається їхніми сльозами та й глузує з них.

Сердешні ці цвіти!..

Й ніжні цвіти України поминають сльозами насильну смерть своєї неньки. Душогубець, їх ворог, скошує ці ПОВНІ сліз чарочки собі на напиток.

Його не лякає плач цвітів!..